

Quotidiana Christiani Militis Tessera

Stanyhurst, Guillaume

Coloniæ Agrippinæ, 1682

9. Dies Martii. Malum est, malè uti bono. Augustinus lib. de nat. Bon. cap.
36.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55659](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55659)

Martius.

Tessera.

181

excruciat, & perimit. Quid igitur miserius invido, quem non modò mala propria, sed bona etiam aliena cogunt miserum esse? Quid calumniosius, quàm puniri propter aliorum merita? Quid scelestius, quàm minùs dolere suis malis, quàm aptare aliena? Quid injustius, quàm bonis propriis non gaudere, & alterius mala appetere? Quid funestius, quàm odisse omnes, se affligere? Quid perversius, quàm abominari meliores? Argutè dixit Enagoras. Alii suis calamitatibus dolent; invidi præter sua mala, de alienis bonis tristantur. I nunc, & invide invidis, qui semper sunt multò miserabiliores quàm illi, quibus invident. Undè ut veritatis assertor, hoc modulatus est Poëta,

Invidius invidiâ comburitur intus, & extrâ.

9. DIES MARTII.

Malum est, malè uti bono. *Augustinus*
lib. de nat. Bon. cap. 36.

Nec ad- I.
versitas.

QUæ vulgus vulgò collocat in malorum serie, non sunt nisi personata Mala, sunt verò germana Bona: sed nobis nocent ut mala, quia utimur bono non benè. Mala judicantur, quæ nobis sunt adversa: hæc tamen hominem non faciunt miserum, sed ostendunt. Deus, qui non potest errare in rerum delectu, adversa immittit suis dilectis: quid ergò vocas mala, quæ dat optimus, aut bonis, aut ut faciat bonos? Iniquè creduntur mala, quæ Christi oraculo, sunt bonorum perenni-

M 3

niura

nium bases, hoc est, Beatitudinis sedes: Christo alimentum fuerunt labores, vestitus paupertas, gloria humilitas, opprobria honor, delitiæ injuriæ, gaudium mœror, solium patibulum. Hæc ergò quæ insipienter plebs insipiens autumnat mala, sunt jam consecrata in Christi sacratissima, & anima, & corpore, & sunt ad gradum quasi Divinitatis evecta; quid ergò dubitas, quin summam mereantur reverentiam? Est supremus gradus stultitiæ, judicare, imò & genus blasphemiarum pronuntiare mala, quæ & ipse in se probavit, & nobis commendavit is qui est summum Bonum. Itaque paupertas, labor, humilitas, Tolerantia, Ignominia, spirant quid Divinum, quia affectu personæ Divinæ reddita sunt Divina.

II. Monumenta illustrium Heroum venerantur, etiam non illustres: Divorum colimus reliquias, etiam mali: Sanctorum veneramus imagines, etiam nimirè sancti. Quid sunt, quæ tu collocas in censu malorum, paupertas, patientia, subjectio; nisi Christi reliquiæ? Has tu Christiane ut sacra pignora non rejicias, sed admittas, non contempnas, sed honores. Si corporum colimus reliquias, animorum negligimus? si suspicimus vel ipsa instrumenta, quibus quasi sunt Martyres sancti, cur illa despiciamus quæ consecravit Sanctus Sanctorum, propter quem passi sunt Sancti? Corporum reliquiæ, sunt ossa, & ossium cineres; animorum sunt virtutes, & virtutum exempla. Habemus non modò Corporis, sed quæ nobilior est, Animæ Christi reliquias, virtutes ejus Heroicas: has æstimemus, & nobiscum circumferamus, ne circumferamur omni vento dextræ, & sinistræ Fortunæ. Hæ reliquiæ erunt cupiditatis nostræ

stræ amuleta, ægritudinum omnium panchrestum. Flectamus genu sanctissimis laboribus, presemus, inò exosculemur manus Paupertatis, inclinemus verticem Humilitati, pectus nostrum consecremus Patientiæ. Si crucem adoramus, quod in ea Christus sit passus, cur ipsum non suspicimus pati, cur non suscipimus Patientiam?

III. Hic à te quæro : si Christus sub immani Crucis trabe fatiscens, ac Montis Golgotæi jugum subiens, jamq; in solum prolapsus, tibiq; in hoc cruento suo itinere obuius, supplicibus verbis eblandiretur, ut velles succollando vicarios præbere humeros, ac partem oneris subire, quid ageres? An non communi, quod fingi potest, dignum te judicares supplicio, si hoc Christo negares sic supplicanti? An non te omnium censes sceleratissimum, si Christus tantam pro te patiens lanienam, à te in re tam facili pateretur repulsam? Quod si ipse suis manibus, crucem tuis imponeret humeris, illam nè oblatam respueres, impositam rejiceres? Nonne tuas & panderes manus, ut exciperes, & submitteres labia, ut osculareris, & inclinares humeros ut gestares Sacrosanctum illud lignum, tanquam laureatum quo triumphaturus sis currum? Imò unicum tibi votum foret, non tantum ferre Christi crucem, sed loco Christi mori in cruce. Desine optare tibi fieri, quod ipse potes facere. Illa quæ te premit Paupertas, quæ te opprimit Adversitas, qui te pungit dolor, qui te angit mœror, qui te fatigat labor, crux est, cujus faber est Christus, fabri filius. Pronâ totius animi reverentia, hæc quæ tu vanè arbitraris mala, suscipe, nec nunc sit tristis anima tua, si patitur

corpus tuum. Potius exulta ob beneficium, & inter
tristia expecta auxilium, memor illius versus:

Auxilium Christi, venit ad nos tempore tristi.

10. DIES MARTII.

Genus quoddam sanitatis est, hominem
interdum non esse sanum. *Salvianus*

Epist. 312.

Nec
morbi.

I. **V**ix mente sanum dixerim, qui
corporis sanitatem perdidisse,
non reputet genus quoddam
esse Divinæ Misericordiæ. A
nobis, nostraq; sententia est, morbos à Deo esse: igitur
non potest non esse beneficium, quod est à Do-
mino benevelo, & benefico; quod omnis boni au-
ctorem habet. Est à cælesti Medico, qui medicum
non minus agit cum sanat, quam cum tollit sanita-
tem. Quid melius debes, aut potes optare, quam
velle, & habere quod est melius? Hoc solum est,
quod vult, & amat is, qui in se, & tibi est melior,
Deus tuus, Deus est infinite potens, infinite sapiens,
& infinite bonus. Plus te diligit, quam tu te ipsum;
plus desiderat bonum tuum: melius scit quomodo
illud consequi possis: vires habet ut tollat omnes o-
bices, & efficiat, quod ad id expediat. Quid igitur
cogitas, dum ob morbum tibi divinitus immis-
sum ploras? An Deus qui est sapientia fallitur, & errat? An
qui est Bonitas, affligit te voluntate non bonâ? An
qui est Potentia, hic deficit nec potuit efficere, ut
illam, quâ infestaris, ægritudinem declinares?
Non morbus ille tibi evenit ex imbecillitate Dei,
quasi